

Rozhodnutí Nejvyššího soudu SSR ze dne 08.08.1986, sp. zn. 8 Tz 48/86, ECLI:CZ:NS:1986:8.TZ.48.1986.1

Číslo: 46/1987

Právní věta: Ak vodič vozidla dá znamenie pre zmenu smeru jazdy vľavo a vybočí dolava v svojom jazdnom pruhu, prípadne prejde do vedľajšieho jazdného pruhu alebo prejde stredovú čiaru, nemôže z toho vodič vozidla idúceho za ním bez ďalšieho vyvodzovať, že vpredu idúce vozidlo odbočuje dolava a že ho možno predísť vpravo (§ 11 ods. 1 veta druhá vyhl. č. 100/1975 Zb. o pravidlách cestnej premávky). Uvedený manéver môže znamenať aj to, že vozidlo idúce vpredu obchádza dajakú prekážku. Vodič vozidla, ktoré ide vzadu, je preto povinný sledovať situáciu v cestnej premávke a byť pripravený vhodne reagovať na eventuálnu prekážku.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 08.08.1986

Spisová značka: 8 Tz 48/86

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Doprava

Předpisy: 140/1961 Sb. § 224 100/1975 Sb. § 11 odst. 1
§ 15 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 46

Ak vodič vozidla dá znamenie pre zmenu smeru jazdy vľavo a vybočí dolava v svojom jazdnom pruhu, prípadne prejde do vedľajšieho jazdného pruhu alebo prejde stredovú čiaru, nemôže z toho vodič vozidla idúceho za ním bez ďalšieho vyvodzovať, že vpredu idúce vozidlo odbočuje dolava a že ho možno predísť vpravo (§ 11 ods. 1 veta druhá vyhl. č. 100/1975 Zb. o pravidlách cestnej premávky). Uvedený manéver môže znamenať aj to, že vozidlo idúce vpredu obchádza dajakú prekážku. Vodič vozidla, ktoré ide vzadu, je preto povinný sledovať situáciu v cestnej premávke a byť pripravený vhodne reagovať na eventuálnu prekážku.

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu SSR z 8. 8. 1986 sp. zn. [8 Tz 48/86.](#))

Na základe sťažnosti pre porušenie zákona, ktorú podal generálny prokurátor SSR, Najvyšší súd SSR zrušil právoplatné uznesenie Okresného súdu v Trebišove z 20. marca 1986 sp. zn. 2 T 74/86 a

tomuto súdu prikázal, aby vec znova prejednal a rozhodol.

Z odôvodnenia:

Okresný prokurátor v Trebišove podal dňa 30. januára 1986 na tamojšom okresnom súde obžalobu na obvineného Š. D. pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že dňa 9. apríla 1985 asi o 21.30 hod. viedol osobné auto zn. Škoda 100, ŠPZ KEB 36-27 po ulici Sovietskej armády v Trebišove, pričom nevenoval vedeniu auta dostatočnú pozornosť a na pravej strane vozovky v smere svojej jazdy zrazil prednou časťou auta M. S., ktorý prechádzal cez vozovku po priechode pre chodcov; utrpel pri náraze poranenie hlavy a mozgu, následkom čoho zomrel 10. apríla 1985.

Okresný súd v Trebišove na hlavnom pojednávaní uznesením z 20. marca 1986 sp. zn. 2 T 74/86 zastavil podľa § 223 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 172 ods. 1 písm. d), § 11 ods. 1 písm. a) Tr. por., vzhľadom na čl. IV ods. 1 písm. b) Rozhodnutia prezidenta ČSSR o amnestii z 8. mája 1985 trestné stíhanie proti obvinenému preto, že okresný súd videl v konaní obvineného len trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák., na ktorý sa vzťahuje amnestia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 25. marca 1986.

Proti tomuto uzneseniu podal generálny prokurátor SSR sťažnosť pre porušenie zákona v neprospech obvineného. Podľa názoru sťažovateľa konanie obvineného vykazuje znaky trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1, 2 Tr. zák., na ktorý sa amnestia nevzťahuje.

Najvyšší súd SSR preskúmal v zmysle § 267 ods. 1 Tr. por. správnosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že zákon bol porušený.

Z dokazovania vyplýva, že obvinený viedol v kritickej dobe za zníženej viditeľnosti (nočná doba, hustý dážď) rýchlou asi 50 km/hod. svoje osobné auto zn. Škoda 100 po jemu neznámej trase v Trebišove po ul. Sovietskej armády. Pred ním išlo osobné auto zn. Lada vedené V. H., ktorý pred priechodom pre chodcov, označeného jednak zvislou dopravnou značkou D6 a jednak vodorovnou dopravnou značkou V7, zbadal z ľavej strany vozovky prechádzať M. S. Už podľa správania (neistá chôdza, zdvihnutá ruka) bolo zrejmé, že M. S. je opitý (v jeho krvi bolo zistené 2,74 promile alkoholu). Vodič V. H. preto znížil rýchlosť auta, vo vzdialenosti 8,4 m od priechodu pre chodcov zapol ľavý ukazovateľ smeru jazdy, prešiel vzdialenosť 15,1 m a zároveň sa vychýlil od pôvodného smeru jazdy tak, že išiel síce priamo dopredu, ale ľavými kolesami auta asi 1,8 m vľavo od stredovej čiar na vozovke. Tento manévr urobil preto, aby obišiel z ľavej strany chodca M. S. V. H. podstatne znížil rýchlosť auta, tesne pri priechode pre chodcov auto malo už pomerne malú rýchlosť, ale potom jeho rýchlosť znovu zvýšil, lebo v tom čase už chodec M. S. bol na priechode vpravo od auta zn. Lada. Toto auto prešlo vzdialenosť ešte asi 20 - 25 m a pomaly sa vracalo do pravého jazdného pruhu, keď jeho vodič počul zvuk spôsobený nárazom. V. H. auto zastavil. V priestore v blízkosti priechodu pre chodcov ležal poškodený; neskôr bol odvezený na lekárske ošetrovanie, avšak napriek tomu svojím zraneniam na druhý deň podľahol.

Ďalej bolo preukázané, že k zrazeniu poškodeného M. S. autom obvineného došlo na vyznačenom priechode pre chodcov v pravom jazdnom pruhu v smere jazdy auta zn. Škoda 100. V čase zrážky bol chodec asi 2 m od pravého okraja vozovky v smere jazdy obvineného a asi 0,25 m od ľavého okraja vyznačeného priechodu pre chodcov v smere chôdze poškodeného. Do momentu narazenia do poškodeného obvinený auto nebrzdil.

Obvinený sa obhajoval tým, že nemal vedomosti o existencii priechodu pre chodcov a že na vozovke nikoho nevidel. Predpokladal, že auto, ktoré išlo pred ním, bude odbočovať doľava, a preto sa rozhodol, že bude obchádzať sprava. Chodca zbadal až tesne pred autom; hoci sa mu snažil vyhnúť

dolava, pravou stranou ho zachytil.

Okresný súd z takto zisteného skutkového stavu vyvodil, že obvinený viedol vzhľadom na stav a povahu vozovky primeranou rýchlosťou, pričom určitú mieru viny na dopravnej nehode konštatuje aj u V. H. Podľa názoru okresného súdu tento vodič uviedol obvineného do omylu, totiž že bude odbočovať dolava, a preto obvinený nevidiac pred sebou žiadnu prekážku, obchádzal motorové vozidlo V. H. sprava. Podľa konštatovania okresného súdu V. H. nejazdil správne, lebo nemal vyvolať dojem, že odbočuje vľavo, ale mal zastaviť a umožniť chodcovi dokončiť prechádzanie cez vozovku. Okresný súd z toho vyvodil, že povinnosti vodiča, ktoré porušil obvinený, nemožno označiť za dôležité, a preto jeho konanie kvalifikoval ako trestný čin podľa § 224 ods. 1 Tr. zák., na ktorý sa vzťahuje amnestia.

Tento názor okresného súdu nemožno akceptovať.

K otázke spôsobu vedenia auta svedkom V. H. treba uviesť, že záver okresného súdu nezodpovedá vykonaným dôkazom ani pravidlám cestnej premávky. Podľa § 15 ods. 3 vyhl. č. 100/1975 Zb. pre odbočovaním vľavo je vodič povinný zísť čo najďalej vľavo v časti vozovky určenej pre jeho smer jazdy. V. H. po spozorovaní poškodeného zapol na aute ľavý ukazovateľ smeru jazdy, brzdil, prešiel s autom za stredovú čiaru, avšak potom stále pokračoval v jazde v priamom smere. Z tohto spôsobu jazdy V. H. obvinený nemohol jednoznačne vyvodiť, že vozidlo V. H. odbočuje vľavo. Z toho istého pohybu a signalizácie pred ním idúceho auta mal obvinený vyvodiť, že vodič obchádza prekážku v jazdnej dráhe. Obvinený sám uviedol, že pozornosť zamerlal len na pohyb pred ním idúceho auta, a preto pri zvýšenej pozornosti mal zbadáť priechod pre chodcov a poškodeného, najmä keď mu auto V. H. pri obchádzaní chodca odkrylo. Auto V. H. bolo minimálne 20 m za priechodom a zaradovalo sa späť do svojho jazdného pruhu, keď auto obvineného na priechode zrazilo poškodeného. Treba tiež upozorniť na to, že obvinený auto V. H. ani sprava nepredišiel, bol stále za ním a predbehol ho až za priechodom pre chodcov, keď už V. H. auto zastavil.

Už za súčasného stavu dokazovania je odôvodnený záver, že hlavnou príčinou dopravnej nehody bola nedostatočná pozornosť obvineného. Podľa § 4 ods. 1 písm. b) vyhl. č. 100/1975 Zb. vodič je povinný plne sa venovať vedeniu vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke. Obvinený jazdil po neznámej trase, pričom viditeľnosť bola značne znížená nočnou dobou a dažďom, a preto bol osobitne povinný sa plne venovať vedeniu vozidla. Obvinený však nevenoval plnú pozornosť vedeniu motorového vozidla, nezbadal priechod pre chodcov ani poškodeného, ktorého zrazil a usmrtil.

V ďalšom Najvyšší súd SSR nariadil doplniť dokazovanie v otázke, akou rýchlosťou jazdil obvinený pred nehodou a na akú vzdialenosť mohol spozorovať priechod pre chodcov a poškodeného, ako prechádza vozovku.